

quantum ipse quidem pater sciuit atque voluit (vt iterum veritati consentaneum est) omnia syncere ac fideliter peracta: adeo, quod sine dubio ipse pro sua persona, salua conscientia, iurare potuisset, sicut & sumere corpus Domini. Quod idem tamen de filio herede, qui nec similiter se iuraturum obtulit, nec eiusdem qualitatis est, cum patre, affirmare non potest. Item, quia postquam quaedam omnino incertæ, quibus nec sufficienter responsum, an, cui, quomodo, & quando traditio facta: ita vt prior sententia, de 6. Augusti, Anno 75. omnino æqua videatur, quæ & in rem iudicatam abiit, nec iusta aliqua causa allegata. Quare etiam respectu defuncti tutoris ab ea recedendum fuit: cum sola reiteratione calculi, non potuerit dici admodum grauatus, & in supplementum adhuc ad iurandum ipsi heredi suo iudicio terminus præfigendus, vt *supra dictum*.

Concludit pronuncianum, grauamina, tanquam superflua, non acceptanda, sed reicienda, & pronuncianum, antea male iudicatum, bene appellatum: Vnd dass die zwischen ermeldten Partheyen zuvor den 6. Augusti, Anno 75. daselbst ergangene Urtheil nachmals wirklich vollzogen werde/ darzu auch Appellans, die in actis angezoene Register/ Verzeichnuss/ Rechnung/ vnd Schatzettel/ so viel er deren empfangen/ oder zu Handen genommen/ zu haben/ bey seinem Eyd erhalten kan/ sonder Gefahrde/ beyzulegen schuldig seyn soll/ als wir ihn auch hiemit darzu condemniren vnd verdammen: *Compensatis expensis*. Hac enim ipsa priori sententia Appellans contentus fuit, & adhuc est, vt in suis grauaminibus videre licet: vbi si iterum grauabitur, patebit sibi recursus ad Cameram, qua ratione etiam Appellatis, quoad quietationem, satisfieri poterit, qui de iniquo Iudice, ansam conquerendi non habent.

Aliud, in eadem causa.

Quia in hac causa agitur de reddendis rationibus, & de super præstanda liberatione, & quietatione: in actis vero nostris, nullæ rationes reperiantur, putat, in principali vix pronuncianum posse: sed forte ex officio, hæredibus Actoris, per interlocutoriam iniungendum esse, vt ante omnia coram deputatis, Senatus F. vigore statutorum illius loci, rationes infra certum terminum reddant, & de super in hoc iudicio postea relationem faciant, ferner darüber ergehen zu lassen/ was recht ist. Si vero dominis aliter visum fuerit, non vult separare.

Aliud.

D.P. Concludit cum Referentibus. Controversum enim sibi videtur inter partes, An tutelæ ratiocinia adeo exacte reddita sint, vt quietatio pupillo, nunc maiori sit præcipienda: Quod cum in definitiua, à qua appellatum, priores Iudices Reo iniunxerint, & nunc ex actis constet, rationes esse imperfectas, mancas & mutilas, vt tutor adhuc liberandus non sit, putat pronuncianum, vt Referentes: quia præpostero ordine

quietatio, ante calculum satis completum, iniuncta est, si postmodum Reo rationibus his vterioribus, erit satisfactum, magistratus à quo, cum ex officio ad quietationem adigere potest: nec opus est, vt propter solam quietationem, denuo, antequam grauetur, ad summum hoc tribunal conuolet: quod facere necesse haberet, si per interlocutoriam hic relationem rationum asseruaremus. Nec mouetur, quod Actor contutores habet: eosdem enim coram ordinario conuenire potest. Et sibi imputet, quod nec in prima, nec in hac instantia, exceptionem diuisionis obiecit: neque illis litem simul denunciari curarit: *Compensatis expensis*.

Aliud.

D.N. Pariter cum Referentibus: quia vero actio & causa primordialis super quietatione fienda, instituta est, & sententia à qua, ei conformiter lata, puto etiam iam in hisce terminis nobis insistendum. Nec ratione pronuncianum, quia hic punctus per se in eo comprehensus est, & præcedere debet, de quo Appellatus nondum egit, nisi quod per exceptionem opposuit. Fuerunt & alii contutores, qui forte etiam ad rationes, & non solus auus tenetur. Imo & ipse Appellatus potest fuisse hæres.

Sententiam vide *supra* in fine voti D.Bq.

V O T V M XXXIV.

In causa T.M. contra E.C.

S V M M A R I A.

- 1 Actio ab executione non est inchoanda.
- 2 Descriptio bonorum ex quinque causis, in hoc casu, iuste facta, vt num. 3. 4. 7. 8. 9.
- 5 Cõtumax dicitur, is, qui latitat, & impedit, ne citatio ad eum peruenire possit; Item, qui minus instructus comparet. numero 6.
- 10 Verba non sufficiunt factis vbi opus est.
- 11 Arrestum per satisfactionem, quando non relaxatur.
- 12 Ad cautionem iuratoriã quando quis non admittendus.
- 13 Exceptiones in hoc casu positæ, in quibus consistant.
- 14 Interrogatum vel capitulatum semel, non est vltius interrogandum.
- 15 Litis causa principalis hic quæ.
- 16 Sequestratio vbi regulariter prohibita est, descriptio tamen & pernumeratio, siue inuentarium bonorum permittitur. Hinc Iudex, iustæ alicuius cause ratione, præcipere potest, vt ostia alicuius domus claudantur & sigillentur. n. 17.
- 18 In bonorum descriptione decernenda principaliter duo, in hac causa obseruanda, & quanam num. 19 & 28.
- 20 Appellatem creditoribus suis viam prosequendi debita duriorẽ reddere conatum fuisse, in hoc casu, ex quibus apparet. & n. 21. 22. 23. & 24.
- 25 Suspectus an quis sit, magistratui & religioni Iudicis permittitur.
- 26 Coniectura omnis crescit contra fallitos, qui sunt faciles ad mentendum.

27 Iudex ex iusta causa cautionem omittere & remittere, nec non cauere iubere potest.

29 Iudex, nisi fuerit imploratus, cur non partiatur officium suum & nu. 20.

31 Debitorum defraudationis causa absentium bona à creditoribus possideri debent.

32 Creditores priuati quando præferuntur fisco.

FORMALIA iusta: Stephani Braunschweigeri viduæ legitimatione non indigemus. Duas esse submissiones; vna, in puncto exceptionis contra grauamina; secunda, in puncto Commissariorū. Quoad tutores, & sic, quoad primū; Polonos non esse legitimos tutores. Iure enim quatuor requiruntur, vt habetur in leg. ius dandi. de tut. dat. ab his, l. etiam, l. neque à præside, Codic. qui dar. tut. vel. cur. poss. Non sunt dati ad litem, licet hoc fieri possit à quouis Iudice, quia à Iudice litis fieri debet, Myns. obs. 87. cent. 1. Hinc omnia per ipsos gesta, erunt nulla. Vant. de nullit. Ita & appellatio, nomine B. à tutoribus facta valet: ideo de interesse D. non amplius hic inquirendum, & sic extra litem, Grauamina esse impertinentia, & non admittenda putat. Inde & punctus commissionis corrui.

Actio non proposita: Ergo nulla dari potest. Est appellatum ab executione: Inde quaeritur, an recte inceptum ab executione? Nō inchoandum esse ꝑ ab executione, iuris est notissimi. Sed contra facit, quod descriptio bonorum ꝑ iuste facta, ex quinque causis. Primo, propter malos mores Rei, ꝑ §. fin. Instit. de suspect. tut. Ferrar. in form. sequestr. §. sapiens, numero 2. & qui reddunt eū suspectum, de mala administratione. Abb. c. cum dilectus, numero 7. de sequestr. possess. glossa verb. officium, lege si fideiussor, §. satisdatum, qui satisd. cog. De dilapidatione & fuga, l. Imperatores. de appell.

4 Secundo ꝑ Contumacia Appellantis, in contemnenda citatione Iudicis, c. ex literis, de dolo & contum. Bal. n. 121. Curt. in tr. de sequestr. 2. notab. nu. 12. Innoc. c. 1. de sequestr. possess. Is enim dicitur contumax, ꝑ qui latitat, & impedit, ne citatio ad ipsum peruenire possit, c. quoniam, §. 1. §. fin. vt lit. non contest. Item, ꝑ qui minus instructus comparet, c. 1. de elect. in 6.

7 Tertio ꝑ quia præsumptio est contra Appellantem, quod litiget animo protrahendi iudicium, vel differendi saltem solutionem, vt interim ille nihilominus bonis suis vtatur & fruatur, Clem. 1. de sequestr. Pan. d. c. dilectus, num. 16. vbi dicit, quamuis præsumptionem sufficere

8 Quarto: ꝑ Quod hic sequestrum petitur, tam in commodam Appellantis, quam Appellati, & ad conseruandum ius vtriusque, Guid. Pap. decis. 246. Myns. obs. 11. cent. 2.

9 Quinto: ꝑ Quia citatus appellans, tanquam is, de cuius præiudicio agēdum. Sibi ergo imputet, quod contumax fuit. Cumque hæc omnia requisita ad sint, concludit, bona iustis ex causis, & legitimis requisitis interuenientibus, esse descripta, & in publicam tutelam recepta.

Reliquæ exceptiones Loitzeni quod non citatus, nec debitum liquidum, & c. esse friuolas, quia satisfactio sufficiens non oblata, Curt. d. tract. de sequestr. q. 14. numero 55. per textum legis, si pecunia, §. finali vt in possess. bon. Quia vbi facta opus est, ꝑ verba non sufficiunt, iura vulg. Secundo: Per satisfactionem ꝑ non relaxari arrestum, quando sumus inter personas, in quas non cadit satisfactio, Bald. in lege 1. Cod. de prob. sequestr. per l. Imperator. ad Trebell. Appellantem autem neque fideiussoribus, nec bonis suis cauere posse, ex actis notorium, quia animam debeat ipsam. Quare ꝑ nec ad iuratoriā cautionem admittendus, qua quidem alias tollitur sequestrum, si persona est fide digna, & non suspecta de fuga, l. sciendum, qui satisd. cog. ibi. gloss. Gail. obs. 47. numero 13. libr. 2. Sic etiam acta testantur solemniter esse processum, præmissam, vt puta citationem, productam ad docendum transactionem, quam Appellans negare nequit. Vnde liquido apparet, præambula causæ cognitione, bona cōtrouersa descripta esse. Non enim ordinaria & plenaria, hoc in articulo, sed saltem summaria cognitio requiritur: & sufficit, debito modo, semiplene, absque publico instrumento probatum esse, Panorm. in dict. c. dilectus, de sequestr. Curt. d. loco, q. 12. num. 49. Guid. Myns. dd. locis. Bart. in l. per hanc, C. de erogat. militar. lib. 12.

Concludit, reiectis grauaminibus pronunciantur, bene actum & processum, male appellatum, cum expensis, & condemnatione in partem temere litigantis.

Votum D. Correferentis, in eadem causa.

Formalia appellationis, & procuratoria, vt Referens. Litem istā, præfertim in hac instantia, consistere solummodo inter Stephanum Loitzen & David Braunschweigeri/ non etiam inter tutores Polonos. Cōstat ex eo, quod de tutorio & curatorio omnino nihil est doctum. Imo licet ad contradicendum oppositioni Appellati, in eo puncto indultus sit terminus sub comminatione, tamen nihil actum, sed purificatus est terminus: & sic tacite is punctus confessionatus. Et quantumuis tutorium esset productum: iterum tamen disputandum foret, an datio tutorum, per Regem Poloniæ facta, subsistere possit: per rationes, vt in ipsis actis, & quæ à domino Referente deductæ sunt inter cæteras; quod filia Loitzen subest ciuitatis Lunæburgensis iurisdictioni: eius bona ibidem sita: ipse pater primo tutores inibi constituit: postea vero, non nisi vt diuerarentur creditores, alios peregrinos adiunxit. Cui machinationi Senatus, officio magistratus, per sententiā obstrepuit, vt ex forma sententiæ producat liquet, cui & partes acquieuerūt. Ipse pater est in viuis, cuius hæreditas nondū deuoluta in filiā, nisi prætēsiue, & in fraudē creditorum. Sicut & consuetudo Lunæburg. refragatur cessione, & tutela quæ sitæ. Inde puto Polonicos tutores omnino non attendendos, sicque nec filia Loitzen

ius cessum, mediantibus illis præteritis tutoribus, per appellationem (quæ in effectu nulla est) ad Cameram deuolutum.

- Inter iam dictas partes submissum est principaliter super admissione grauaminum. Excep-
 13 ptiones consistunt ꝑ inter cætera in eo, quod libellus appellationis, siue grauamina, per omnia conueniunt cum actis primæ instantiæ, & sunt mera repetitio priorum. Sed verum est,
 14 quod semel capitulatū ꝑ vel interrogatum, non est ulterius interrogandū: per ea quæ communiter ad hoc allegantur, *Gail. obs. 121. lib. 1. Ordin. tit. 33. lib. 3. §. pen.* Collatis itaque his, reperio sic se habere ea omnia, vt per R. eferētem deductum.
- 15 Principalis causa, ꝑ siue *αριωμδρον* litis, est impetratio descriptionis, siue inuentationis bonorum *εοισην* & non tam sequestratio, quam arrestatio, vel potius inhibicio, & manus præclusio suspecti debitoris, ne conturbentur fortunæ & rationes in damnum creditorum. Quæ descriptio, Iudice adito, semper concedenda est, *l. si. in princ. de requir. Reis. l. 1. §. pen. de vtre in poss. mitt. Dd. in l. vnica, C. de prohib. pecun. sequestr. præsertim quādo suspicio est, & creditores intelligunt debitorem decoquere: tunc Iudices in hoc se faciles præbere debent, per iura iam allegata.* Vbi enim
 16 ꝑ sequestratio regulariter prohibita est, descriptio tamen & pernumeratio, siue inuentarium bonorū permittitur, *Bartol. in d. l. 1. §. finali. incipit eligitur, de ventre in possess. mittend. & lege defensionis facultas, Cod. de iure fisci libro 10. l. as in lege si fideiusfor. §. si satisfidatum, numer. 28. qui satisfid. cog.* Hinc potest
 17 Iudex, ꝑ ratione contumaciæ vel alterius iustæ causæ, præcipere, quod ostia alicuius domus claudantur & sigillentur, vt per *Ang. in lege 1. Cod. vt nemin liceat sine iudic. auct. sing. reb. impon. alie. facit l. si iniuria, de iniur. refert l. as. in d. §. si satisfidatum numero 29.*

- An vero Iudex primus, siue magistratus Lunæburgensis, legitime processerit, decernendo descriptionem bonorum: sicque in eo obseruauerit necessario obseruanda. Puto principaliter ꝑ sibi duo fuisse attendenda. Primo, ꝑ an
 18 causæ sufficētes extiterint pro suspicione conturbationis fortunarum & rationum. Quo loco ex actis satis docemur, Appellatum statim ab
 20 initio, ꝑ & quidem ante implorationem Appellatorum, conatum fuisse suis creditoribus imponere, & viam prosequendi debita duriores
 21 reddere. Argumento est, ꝑ prætenfa & inualida cessio bonorum, facta filiæ: quæ cessio indicium facit pro consuetudine Lunæburgensi: alias enim superflua fuisset. Et quod Appellās in fraudem creditorum ea bona à se abdicauit. Item,
 22 ꝑ argumento est datio tutorum, diuerforum locorum, & quidem longissime distitorum. Item,
 23 ꝑ quod & alii creditores, ex iisdem suspiciōibus, bonorum *εοισην* arrestationem dudum sollicitarunt. Item, ꝑ quod quasi publice notum est, *εοισην* propter æs alienum hisce locis cessisse, & in latebris Poloniæ asylum quæsiuisse: præfer-

tim, cum & mali mores, & personæ qualitas, quæ forte dolo desuit possidere accefferint, declarat *Bald. in l. si fideiusfor, §. fin. qui satisfid. cog.* Inde magistratui & religioni Iudicis ꝑ permittitur æ-
 25 stimare, an quis sit suspectus, eiusque arbitrio id relinquitur, *Dd. in l. si cui §. isdem, de accusat. Bald. in c. significauit. circa med. de testib. & in d. leg. si fideiusfor. ibique text. ibi. si hoc Iudici sederit. Iohann. Baptist. Cacial. in tract. de debit. suspect. q. 1. numero 11. & Boer. decis. 215. numero 15. dicūt quod omnis coniectura ꝑ
 26 crescit contra Fallitos, qui sunt faciles ad mentendum: sunt etiam infamissimi, qui voce antiquissimæ legis dari deberent creditoribus lace-
 randi, adeo, quod propter dolum suum non debent habere beneficium cessionis, quod est subsidium miserorū, non præsidium dolosorum: sunt
 verba Baldi in *constl. 400. num. 3. 4. vol. 5. per iura, vt ibid.* Et quemadmodum Iudex potest in casu, iure non expresso, ꝑ cum æquum sibi videbitur, iure
 27 bere cauere, *l. quod si Ephesi, in si. de eo, quod certo loco. ita etiā omittere & remittere potest cautionem, si ex iusta causa sibi videbitur. late Tirag. de retract. §. 1. glof. 18. numero 45.**

Secundum, ꝑ quod Iudici, siue magistratui
 Lunæburgensi præcipue fuit attendendum, est: quod creditores, in primis vero Appellatus, per hoc iuris remedium magistratus subsidium postulauit: alias enim id non datur, *lege 4. §. hoc iudicium, de damno infect.* Quia ad priuatam partis utilitatem ꝑ Iudex non partitur officium suum, ni-
 29 si fuerit imploratum, dicto §. hoc iudicium: ne ipse, ꝑ qui inter vtramque personam litigatorum, ꝑ
 30 medius esse debeat, *l. vbi, Codice de fals. le. quodammodo partem constituere videatur.*

Alia requisita ad processum arrestorum, non puto anxie nostro casu expetenda, cum ea in potioribus, & magis præiudicialibus casibus ordinata sint: hic vero in nudis descriptionis & (vt vocant) pernumerationis terminis grauaminum causæ consistant: vbi nec citatio solemnis, & debiti liquidatio, vel alia strictè desideranda, *per supra d. leg. fin. in princip. de requirend. Reis. & Bonauent. Strach. in tract. de decoctorib. part. 7. numer. 14.* Quando enim absunt, & ꝑ defraudationis causa lati-
 31 tant debitores, aliud non quærendū, quam quod bona possideri vndique iubeat Prætor, *l. Fulcinius, §. 1. quib. ex caus. in possess. eatur. Stracha d. loco, num. 10. & 11.* Licet nec ea nostro casu omissa esse videantur: vbi etiam dicit *Stracha*, quod tales fugitiui, ad bonorum cessionem non admittantur, & habeantur pro confessis, per *Boer. d. decis. 215. n. 5. 6.*

Hinc satis liquere puto, primam appellationem friuole interpositā, tam à tutoribus, quam à *εοισην*: ideoque Iudicem secundæ instantiæ rectè pronunciaffe, & ab eo male huc appellatum. Sicque reiectis grauaminibus, confirmandam sententiam proximam, cum expensis.

Temere Appellantis pœna *εοισην* irrogatur merito, secundum ea, quæ admonet *Gail. obs. 152. in fine lib. 1.* sed non video, quomodo sententia possit hæc in parte esse æquum sortiri, quin potius
 timeo,

timeo, sumptus, labores, molestias, & omnia, in puncto executionis fore inania. Ideo consultus videtur, vt dissimuletur hoc casu pœna, alias minime remittenda. Fisco enim aliquid adiudicandum foret, quod ius sibi veniret ex causa pœnali, & mere lucratiua. Quo casu & quando non constat de prioritare iurium, † sed sumus in casu dubio, priuati creditores præferuntur fisco. Communem opinionem esse dicit *Neguz.* conciliando opiniones *Dd. in tract. de pigno. & hypoth. 4. membr. 2. part. princip. num. 118. Saluis Dominorum votis.*

Aliud.

D. Bq. Tergiuersationem summam *Loisett* esse perspicuam: trãstulit scã bona alio, & ipsum domicilium Quibus, & aliis rationibus, per Referentem in specie adductis, putat, sententiam Senatus fuisse æquissimã, propter suspicionem, quam *Loisett* incurrit. Concludit cum Referente. In pœnam tamẽ temere litigantis omnino condemnaret: quia ordinatio vult, & aliis exemplo esse potest. Fiscalis postea deliberet, an suo periculo multãtam prosequi velit.

D. Q. H. per omnia cum Referentibus concludunt, & fuit sententia in forma cõmuni concepta & publicata.

V O T V M XXXV.

In causa T. contra Episcop. C.

S V M M A R I A.

- 1 Priuilegij continentia hic quæ.
- 2 Iurisdicctio omnis à summis Principibus tanquam à fonte profluit.
- 3 Rotvvilensibus certi casus in suo iudicio ventilandi, in suo priuilegio à Maximiliano I. Anno 1496. concesso, & in reformatione noua à Maximiliano II. constituta, referuati sunt.
- 4 Ehehafft definitio.
- 5 Rei banniti in eo sunt casu, qui remitti non potest.
- 6 Lex vbi non distinguit, nec nos distinguere debemus.
- 7 Inter bannum delicti & cõtumacia, hoc casu nihil, aut parum discriminis.
- 8 Verba illa, *Dass die Vnterthanen zu Rotweil nit sollen geächt werden* priuilegio Bambergensis inserta, quando habeant locum.
- 9 Auocatio à iudicio Rotvvilensi cur hoc casu non habeat locum.
- 10 Priuilegium posterius speciale, per generalem clausulam derogandi, priori priuilegio generali merito derogare debet.
- 11 Imperator non solum suo alicui antea concesso priuilegio, sed & aliorum Imperatorum derogare potest.
- 12 Priuilegij insinuatio, id est, editio, de stylo fieri debet.
- 13 Expensa quare hic compensanda.
- 14 Appellans indistincte Appellato condemnandus est in expensas.

V O T V M domini Referentis Q. Quia lis omnis est super declinatoria fori: videndum primo, An d. exceptio probata? Deinde, An elisa? Tertio, Quid pronunciamdum?

Quoad primum. putat probatam exceptionem per priuilegia Episcopi Bambergensis, ab Imperatoribus concessa: quæ in alia causa in originali, in hoc iudicio sunt exhibitæ, & nunc repetita expresse continetia, † *Dass Bambergische Vnterthanen vnd Verwandte. vt ibidem.* Talia autem priuilegia exemptionis à summis Principibus, † à quibus omnis iurisdicctio, tanquam à fonte profluit, concessa valere, sæpe in hoc iudicio decisum est, & præcipit illa obseruari ordinatio *part. 2. tit. 1. in princ. Gram. decis. 46. num. 1.* Concludit, probatam esse.

An elisa?

Opponitur replicando priuilegium Rotvvilense, quod intelligit de illo, quod à Maximiliano Primo, Anno 1496. est concessum & in aliis causis hic productum: Item, allegat reformationem nouam, à Maximiliano II. constitutam: in quibus decernuntur certi casus, † referuati Rotvvilensibus, in suo iudicio ventilandi, quos casus ad auocationem statuum priuilegiatorum, non coguntur remittere, prout expresse disponitur in d. priuilegio, §. *Item so môchte, & in reformatione part. 2. tit. 15. in princ.*

Ex his autem casibus referuatis, qui Ehehafftini vocantur, vtroq; in loco prima Ehehafft est, † wann einer ein offener verschriebener Echer oder ein Bänniger ist / vndd solches mit gnugsamen Brieffen oder Brkündẽ auff ihn bracht / oder sonst kundlich gemacht. Cum itaq; hic in confesso sit, Reum, † qui auocatur, bannitum esse: perspicuum est, eum esse in casu, qui remitti nõ debet. Et ideo recte in eo iudicio causam retentam esse.

Non obstat, quod Appellans obiicit: primum illum casum der Ehehafft / de bannitis ex delicto intelligi: nam id probatum non est, & cõtrarium docet Curia Rotvvilensis vsus, qui hanc distinctionem hæctenus nõ admittit, & recte respondetur, vbi † lex non distinguit, nec nos distinguere debemus: præsertim cum nulla hic adducatur causa distinguendi: Est inter bannum delicti & cõtumacia, † hoc casu nihil aut parum discriminis, vt testatur *Gail. obs. 12. n. 3. lib. 2. de pace pub.*

Deinde negatur, quod hæc prima Ehehafftini cum 15. propter contrarietatem, conciliari non possit: nihil enim impedit, quin vtraque de bannito propter contumaciam recte etiã intelligi queat. Nec dici potest, quod posterior, superflua sit futura, cū illa aliquid addat, quod in priore nõ continetur: Videlicet, quod etiam absolutus à banno, auocari non possit, si ea conditione absolutus sit, vt Rotvvilã se conueniri patiatur.

Nec etiam obstat verba priuilegij Bambergensis, *dass die Vnderthanen zu Rotweil nicht sollen geächt werden.* Nam hoc tum locum habet, † cum fuerint antea ab Episcopo auocati: alioquin enim frustra in d. priuilegio poneretur, *dass auff Episcopi Abforderung / die Vnderthanen sollen gefuhen werden.* Ergo auocatio necessaria fuit, quæ

Nn

si omitt-